

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové, v právní věci žalobce **C. spol. s r. o.**, proti žalované **Radě pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Krátká 10, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 7. 2003, č. j. Rpo/27/03/1686, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2004, č. j. 6 Ca 229/2003-53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou kasační stížností ze dne 7. 9. 2004 se žalovaná (dále též „stěžovatelka“) domáhala zrušení shora uvedeného pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým soud zrušil rozhodnutí žalované ze dne 29. 7. 2003, č. j. Rpo/27/03/1686, a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Tímto rozhodnutím žalovaná uložila žalobci podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“) pokutu ve výši 750 000 Kč za odvysílání pořadu s názvem „K.“ dne 22. 2. 2003 na stanici T. v době od 17.30 hodin, jehož obsahem byly i scény a výrazy specifikované v odůvodnění. Tím došlo k porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm.

g) zákona o vysílání, dle něhož je provozovatel vysílání povinen nezařazovat do vysílání v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyl žalovanou upozorněn na porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, ač je žalovaná k takovému postupu zavázána § 59 odst. 1 tohoto zákona. Odkázal rovněž na stanovisko psychiatra MUDr. C., podle něhož tento pořad nepatří mezi pořady ohrožující vývoj dítěte. Namítl, že pojem „ohrožení“ fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých je neurčitý, je k tomu třeba odborného posouzení, žalovaná však v dané věci neprovedla důkaz znaleckým posudkem, ač to žalobce navrhoval. Namítl dále, že správní řízení o uložení pokuty lze zahájit jen ve tříměsíční lhůtě stanovené v § 61 odst. 1 zákona o vysílání. Videozáznam filmu byl žalované doručen 12. 3. 2003, oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci doručeno až 16. 6. 2003, tedy po lhůtě stanovené zákonem.

V odůvodnění rozsudku soud zejména uvedl, že žalované byl doručen videozáznam filmu „K.“ dne 12. 3. 2003 (dle shodného tvrzení obou účastníků), přitom oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci doručeno až dne 16. 6. 2003, tedy po uplynutí tříměsíční lhůty, ve které lze zahájit řízení o uložení pokuty. Není rozhodné, kdy žalovaná o zahájení tohoto řízení rozhodla, ale to, kdy takové oznámení o zahájení řízení bylo doručeno účastníkovi řízení. Podle § 18 odst. 2 správního řádu je totiž řízení zahájeno dnem, (je-li řízení zahájeno z podnětu správního orgánu), kdy tento orgán učinil vůči účastníkovi řízení první úkon. Ten byl učiněn oznámením o zahájení správního řízení, které bylo žalobci doručeno až 16. 6. 2003. Správní řízení o uložení pokuty tak bylo zahájeno až po uplynutí tříměsíční lhůty. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí žalované pro vady řízení a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná napadla rozsudek soudu kasační stížností, opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm.a) s.ř.s. a domáhala se jeho zrušení. Poukázala na to, že soud nesprávným způsobem vyložil § 61 zákona o vysílání. Toto ustanovení obsahuje úpravu prekluzivních lhůt pro uložení pokuty a to jak lhůtu subjektivní – 1 roku, tak i objektivní - 2 roky. Obě tyto lhůty byly ze strany žalované dodrženy. Pokud toto ustanovení uvádí, že správní řízení lze zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy byl žalované doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. j) zákona o vysílání, jedná se pouze o lhůtu pořádkovou, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o uložení pokuty. Žalovaná tříměsíční lhůtu nedodržela, neboť v té době nebyla personálně obsazena a nemohla tedy vykonávat z objektivních důvodů plně svoji činnost, avšak tato skutečnost na věci ničeho nemění, neboť zákonem stanovená tříměsíční lhůta pro zahájení správního řízení je toliko lhůtou pořádkovou, jejíž nesplnění nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení a rozhodl, že žalovaný (správně však zřejmě žalobce) jí je povinen uhradit náklady řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle něhož je zákonná tříměsíční lhůta lhůtou propadnou. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Právní otázkou předestřenou žalovanou v kasační stížnosti, je interpretace a aplikace § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, tedy zodpovězení otázky, zda uvedená tříměsíční lhůta pro zahájení správního řízení o uložení pokuty je lhůtou pořádkovou či lhůtou prekluzivní.

Uvedené ustanovení, v rubrice nazvané „Společná ustanovení o ukládání pokut“ uvádí, že pokutu Rada uloží do jednoho roku ode dne, kdy se dozvěděla o porušení povinnosti, nejdéle však do 2 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Správní řízení o uložení pokuty lze zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. j). Při ukládání pokut se postupuje podle správního řádu. Podle ustanovení § 18 odst. 2 správního řádu je řízení zahajované z podnětu správního orgánu zahájeno dnem, kdy tento orgán učinil vůči účastníku řízení první úkon.

Zahájení řízení z podnětu správního orgánu je zpravidla stanoveno tam, kde převládá celospolečenský nebo jiný veřejný zájem na projednání a rozhodnutí věci. Takovým typickým případem je i správní řízení o uložení pokuty za porušení povinností právnických a fyzických osob při provozování rozhlasového a televizního vysílání, jež jsou specifikovány zejména v § 32 zákona o vysílání.

Je skutečností, že po spáchání správního deliktu mohou nastat okolnosti, jejichž důsledkem je ztráta oprávnění delikt postihnout. Zvláštní zákony (jakož i zákon o vysílání) uvádějí jako důvod zániku trestnosti, tedy i odpovědnosti, uplynutí doby. Stanoví tak buď lhůtu pro uložení pokuty nebo lhůtu pro zahájení řízení o jejím uložení, respektive volí kombinaci obou uvedených možností. Určují tedy, v jakých lhůtách lze zahájit řízení o deliktu a zároveň lhůtu, do kdy nejpozději musí být pokuta uložena; tyto lhůty jsou lhůtami prekluzivními.

V daném případě je v § 61 odst. 1 zákona o vysílání uvedeno, že správní řízení lze zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. j), pak to znamená, že později, než v určené tříměsíční lhůtě takové řízení zahájit nelze. Pokud tedy je zahájení řízení o uložení pokuty po stanovené tříměsíční lhůtě vyloučeno, pak je za stavu, kdy zahájení řízení musí předcházet samotnému rozhodnutí o pokutě, nedůležité, že samotné rozhodnutí o uložení pokuty žalovaná vydala ve lhůtě pro její uložení. Jinými slovy, pokud žalovaná nezahájila správní řízení o uložení pokuty ve stanovené zákonné tříměsíční lhůtě, nemohla již pokračovat v dalších procesních krocích a pokutu uložit.

Stanoví-li zákon lhůtu, dokdy nejpozději lze zahájit správní řízení z podnětu správního orgánu, jako je tomu právě v ustanovení § 61 odst. 1 zákona o vysílání, musí být v této lhůtě zahájení řízení účastníku také řádně oznámeno; nejde o lhůtu pořádkovou, nýbrž o lhůtu prekluzivní, propadnou. Jiný výklad by mohl vést k důsledkům, které jsou z hlediska požadavku včasného vyřizování věci neakceptovatelné a které by znamenaly, že k doručení oznámení o zahájení správního řízení, a to dokonce řízení o uložení sankce, by mohlo dojít v podstatě libovolně kdykoli poté, kdy se správní orgán rozhodne takové řízení zahájit; žalovaný by byl při takovém výkladu limitován jen lhůtami danými k uložení pokuty.

Ze všech shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žalovaná nedosáhla v řízení procesního úspěchu, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti; žalobce, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti náleželo, takový požadavek k výzvě soudu nevznesl (§ 120, § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29.března 2006

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu